Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 1. avgusta 2025 *

„Predhodno odločanje – Območje svobode, varnosti in pravice – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Direktiva (EU) 2016/343 – Člen 6 – Dokazno breme glede krivde obdolžene osebe – Člen 47, drugi odstavek, Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Pravica dostopa do neodvisnega in nepristranskega sodišča – Obtožba, ki jo je državno tožilstvo na obravnavi deloma umaknilo – Obveznost sodnika, da odloči o elementih obtožnega akta, od katerih se je na obravnavi odstopilo“

Zadeva C-404/24 [Dimnev] [i],

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Sofiyski gradski sad (okrožno sodišče za mesto Sofija, Bolgarija) z odločbo z dne 10. junija 2024, ki je na Sodišče prispela 10. junija 2024, v kazenskem postopku zoper

KP,

ob udeležbi

Sofiyska gradska prokuratura,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi C. Lycourgos (poročevalec), predsednik senata, S. Rodin, N. Piçarra, sodnika, O. Spineanu-Matei, sodnica, in N. Fenger, sodnik,

generalni pravobranilec: J. Richard de la Tour,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za KP D. L. Kamenova, advokat,

– za nizozemsko vlado M. Bulterman in C. Schillemans, agentki,

– za Evropsko komisijo M. Wasmeier in I. Zaloguin, agenta,

* Jezik postopka: bolgarščina.

[i] Ime te zadeve je izmišljeno. Ne ustreza resničnemu imenu nobene od strank v postopku.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 6(1) Direktive (EU) 2016/343 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o krepitvi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitvi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku (UL 2016, L 65, str. 1) ter člena 47, drugi odstavek, Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru kazenskega postopka, uvedenega zoper osebo KP, ki se ji očita, da je posedovala in širila prepovedane droge.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah 22 in 23 Direktive 2016/343 je navedeno:

„(22) Dokazno breme za ugotavljanje krivde osumljenih ali obdolženih oseb nosi tožilstvo, v primeru vsakršnega dvoma pa bi bilo treba odločiti v korist osumljene ali obdolžene osebe. Tako bi bila domneva nedolžnosti kršena, če bi se dokazno breme preneslo s tožilstva na obrambo, brez poseganja v morebitne pristojnosti sodišča za ugotavljanje dejstev po uradni dolžnosti, v neodvisnost sodstva pri ugotavljanju krivde osumljene ali obdolžene osebe ter v uporabo dejanskih ali pravnih domnev glede kazenske odgovornosti osumljene ali obdolžene osebe. Takšne domneve bi morale biti razumno omejene, ob upoštevanju pomembnosti tega, kaj je od takšnih domnev odvisno, in ohranjanju pravic obrambe, pri čemer bi morala biti uporabljena sredstva razumno sorazmerna z legitimnim zasledovanim ciljem. Takšne domneve bi morale biti izpodbojne, v vsakem primeru pa bi jih bilo treba uporabiti le, če se spoštujejo pravice obrambe.

(23) V številnih državah članicah so poleg tožilstva tudi sodniki in pristojna sodišča dolžni iskati tako obremenilne kot razbremenilne dokaze. Države članice, ki nimajo kontradiktornega sistema, bi morale imeti možnost ohraniti veljavni sistem, če je skladen s to direktivo ter drugimi ustreznimi določbami prava Unije in mednarodnega prava.“

4 Člen 3 te direktive, naslovljen „Domneva nedolžnosti“, določa:

„Države članice zagotovijo, da osumljene in obdolžene osebe veljajo za nedolžne, dokler jim ni dokazana krivda v skladu z zakonom.“

5 Člen 6 navedene direktive, naslovljen „Dokazno breme“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da dokazno breme za ugotavljanje krivde osumljenih in obdolženih oseb nosi tožilstvo. To ne posega v obveznosti sodnika ali pristojnega sodišča, da si prizadeva najti tako obremenilne kot razbremenilne dokaze, in pravico obrambe, da predloži dokaze v skladu z veljavnim nacionalnim pravom.

2. Države članice zagotovijo, da se v primeru vsakršnega dvoma o krivdi v kazenskem postopku odloči v korist osumljene ali obdolžene osebe, tudi ko sodišče presoja o tem, ali bi bilo treba zadevno osebo oprostiti.“

Bolgarsko pravo

6 Člen 14(1) Nakazatelno-protsesualen kodeks (zakonik o kazenskem postopku) v različici, ki se uporablja v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: NPK), določa:

„Sodišče odloča na podlagi svojega osebnega prepričanja […].“

7 Člen 27(1) NPK določa:

„Potem ko državni tožilec vloži obtožni akt, […] sodišče vodi postopek in odloči o vseh vprašanjih zadeve.“

8 Člen 46 NPK določa:

„(1) Državni tožilec vlaga in zastopa obtožbe za kazniva dejanja, ki se preganjajo po uradni dolžnosti.

(2) Pri izpolnjevanju nalog iz odstavka 1:

[…]

3. [državni tožilec] sodeluje v postopku pred sodiščem kot državni tožilec;

[…].“

9 Člen 246 NPK določa:

„1. Državni tožilec sestavi obtožni akt, če je prepričan, da obstajajo potrebni dokazi […] za vložitev obtožbe pri sodišču […]

2. Obtožni akt v opisu dejanskega stanja vsebuje […] kaznivo dejanje, ki ga je storil obtoženec […]

3. Obtožni akt v sklepnem delu vsebuje […] pravno opredelitev kaznivega dejanja […]

[…].“

10 Člen 293 NPK določa:

„Zaradi izjave državnega tožilca, da je treba ustaviti kazenski postopek ali da je treba izreči oprostilno sodbo, ne preneha obveznost sodišča, da odloči na podlagi svojega osebnega prepričanja.“

11 Člen 301(1) NPK določa:

„Pri odločanju sodišče preveri in odloči o teh vprašanjih:

1. ali je bilo dejanje storjeno, ali ga je storila obdolžena oseba in ali je bilo storjeno krivdno;

2. ali dejanje pomeni kaznivo dejanje in kakšna je njegova pravna opredelitev;

[…].“

Postopek v glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

12 Sofiyska gradska prokuratura (državno tožilstvo v Sofiji, Bolgarija) je zoper osebo KP vložilo obtožbo, ker naj bi 21. maja 2022 tretjim osebam prodala 0,67 grama marihuane in naj bi imela zaradi širjenja na dveh različnih mestih dve drugi vrečki, ki sta vsebovali 1,61 grama in 0,5 grama marihuane.

13 To državno tožilstvo je ta tri dejanja v obtožnem aktu na podlagi člena 354a(1) Nakazatelen kodeks (kazenski zakonik) opredelilo za širjenje prepovedane droge pri prvem kaznivem dejanju in posest prepovedane droge zaradi širjenja pri drugih dveh kaznivih dejanjih. Ta tri kazniva dejanja so bila združena v eno kaznivo dejanje, imenovano „nadaljevano“ in določeno členu 26(1) kazenskega zakonika, ki se kaznuje z zaporom od dveh do osem let ter z globo od 5000 do 20.000 bolgarskih levov (BGN) (približno od 2500 do 10.000 EUR).

14 Sofiyski gradski sad (okrožno sodišče za mesto Sofija, Bolgarija), ki mu je bila zadeva predložena v odločanje in ki je predložitveno sodišče, je preiskalo zadevo in na obravnavi zaslišalo stranke, po njegovem mnenju ob spoštovanju načela kontradiktornosti in pravice do obrambe. Oseba KP je v tem okviru izjavila, da je posedovala tri vrečke prepovedanih drog za osebno uporabo in da teh drog ni prodajala.

15 Državni tožilec je na obravnavi po fazi zbiranja dokazov ugotovil, da je oseba KP posedovala tri vrečke marihuane za osebno uporabo. Zato je državni tožilec umaknil nekatere elemente obtožbe, in sicer prodajo prve vrečke tretjim osebam in namen širjenja za drugi vrečki. Zato je predlagal oprostitev obtoženca, kar zadeva te elemente, in njegovo obsodbo za kaznivo dejanje, določeno v členu 354a(3) kazenskega zakonika, in sicer posest prepovedanih drog, ki se kaznuje z zaporom 6 let in z globo od 2000 do 10.000 BGN (približno od 1000 do 5000 EUR). Odvetnik osebe KP je predlagal oprostitev te osebe zaradi bistvene kršitve postopka, ki naj bi bila storjena ob zbiranju dokazov med predkazenskim postopkom.

16 Predložitveno sodišče deli stališče državnega tožilca, kar zadeva ravnanje obtoženca v povezavi z drugo in tretjo vrečko marihuane, ampak na podlagi lastne analize zbranih dokazov meni, da ravnanje osebe KP v povezavi s prvo vrečko ustreza kaznivemu dejanju, določenemu v členu 354a(1) kazenskega zakonika, in sicer širjenju prepovedanih drog, saj je oseba KP to vrečko predala tretji osebi po tem, ko jo je kupila sporazumno s to osebo in si z njo delila stroške. Zato to sodišče meni, da je treba izreči obsodbo za to kaznivo dejanje.

17 Navedeno sodišče ugotavlja, da bolgarska zakonodaja, natančneje člen 293 NPK, dovoljuje tako obsodbo, celo če je v nasprotju z mnenjem državnega tožilca, izraženem na obravnavi. Državni tožilec naj bi v obtožnem aktu, ki ga je predložil kazenskemu sodniku in ki ga ni mogel več umakniti, izpostavil dejanski in pravni okvir te obtožbe, na podlagi katerega mora ta sodnik odločiti, ne da bi se od njega lahko odmaknil s tem, da bi se zlasti izrekel o dejanjih, ki v njem niso navedena. Kazenski sodnik mora tako odločiti o utemeljenosti obtožnega akta na podlagi svojega osebnega prepričanja, ne da bi bil vezan na trditve strank, po potrebi s sprejetjem vseh potrebnih ukrepov po uradni dolžnosti, da bi ugotovil dejansko stanje, navedeno v tem aktu.

18 V teh okoliščinah se predložitveno sodišče sprašuje, ali člen 6(1), prvi stavek, Direktive 2016/343, v skladu s katerim „dokazno breme za ugotavljanje krivde osumljenih in obdolženih oseb nosi tožilstvo“, zavezuje državnega tožilca ne le, da predloži dokaze v podporo obtožbi, ampak tudi, da pred sodnikom navede, da je ta krivda dokazana. Ta sodnik namreč dvomi, da bi državni tožilec lahko izpolnil dokazno breme, ki ga ima, kadar na obravnavi ne trdi več, da je obdolžena oseba kriva.

19 Navedeno sodišče meni, da dokaz krivde te osebe v takih okoliščinah nujno izhaja od sodnika. Zato se sprašuje, ali ta sodnik lahko na podlagi lastne preučitve dokazov po uradni dolžnosti, na katero napotujejo člen 6(1), drugi stavek, ter uvodni izjavi 22 in 23 Direktive 2016/343, na lastno pobudo ugotovi, da je ta krivda dokazana.

20 Poleg tega isto sodišče meni, da se poleg te direktive za položaj v postopku v glavni stvari uporablja Okvirni sklep Sveta 2004/757/PNZ z dne 25. oktobra 2004 o opredelitvi minimalnih določb glede elementov kaznivih dejanj in kazni na področju nedovoljenega prometa s prepovedanimi drogami (UL 2004, L 335, str. 8), pri čemer zadnjenavedeni spada na področje uporabe Listine, ki je opredeljeno v členu 51(1) te listine.

21 Ker morajo biti izpolnjene zahteve po „nepristranskem sodišču“ v smislu člena 47, drugi odstavek, Listine, se zato predložitveno sodišče sprašuje, ali je mogoče za nepristransko šteti sodišče, ki naj bi s tem, da se odmakne od enakega stališča državnega tožilca in obrambe, samo dokazalo krivdo obdolžene osebe, s čimer tako nadomesti državnega tožilca, kar zadeva nekatere elemente obtožbe.

22 V zvezi s tem predložitveno sodišče meni, da se položaj v postopku v glavni stvari razlikuje od položaja, analiziranega v sodbi z dne 9. novembra 2023, BK (Sprememba pravne opredelitve kaznivega dejanja) (C-175/22, EU:C:2023:844, točke od 55 do 57), v kateri je Sodišče ugotovilo obstoj nepristranskega sodišča. Opozarja, da je državni tožilec v postopku v glavni stvari jasno navedel, da odstopa od nekaterih elementov obtožbe, vključno z nekaterimi dejanskimi elementi, medtem ko je bila predmet zadeve, v kateri je bila izdana navedena sodba, samo sprememba pravne opredelitve dejanj, glede katere državni tožilec ni podal stališča.

23 Nazadnje, Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisano 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), naj bi bilo treba upoštevati tako kot „mednarodno pravo“, omenjeno v uvodni izjavi 23 Direktive 2016/343, kot v skladu s členom 52(3) Listine.

24 Vendar naj bi Evropsko sodišče za človekove pravice v sodbah z dne 20. septembra 2016, Karelin proti Rusiji (CE:ECHR:2016:0920JUD000092608), in z dne 8. oktobra 2019, Korneyeva proti Rusiji (CE:ECHR:2019:1008JUD007205117), razsodilo, da sodišče ni nepristransko, kadar državni tožilec ni bil navzoč pri sklepnih navedbah in se obravnavajo novi dokazi. V prvonavedeni sodbi in v sodbi

z dne 6. marca 2018, Mikhaylova proti Ukrajini (CE:ECHR:2018:0306JUD001064408), naj bi Evropsko sodišče za človekove pravice razsodilo tudi, da sodišče ni nepristransko, kadar razglasi obsodilno sodbo ob nenavzočnosti državnega tožilca, s čimer tako nosi dokazno breme krivde obdolžene osebe. Iz tega naj bi izhajalo, da sodišče prevzame funkcijo tožilstva, ki je zastopati obtožbo, kadar to osebo obsodi, čeprav je državni tožilec, ki je bil navzoč na obravnavi, odstopil od nekaterih elementov obtožbe.

25 V teh okoliščinah je Sofiyski gradski sad (mestno sodišče v Sofiji) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali člen 6(1) v povezavi z uvodnima izjavama 22 in 23 Direktive [2016/343] v povezavi s členom 47, drugi odstavek, Listine nasprotuje nacionalnemu zakonu, v skladu s katerim zaradi izjave državnega tožilca, da odstopa od obtožbe, ne preneha obveznost sodišča, da odloči o vsebini, tako da izreče obsodilno sodbo glede dela obtožbe, od katere je državni tožilec odstopil?“

Vprašanje za predhodno odločanje

26 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 6(1) Direktive 2016/343 in člen 47, drugi odstavek, Listine razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni zakonodaji, v skladu s katero se mora kazensko sodišče izreči o obtožnem aktu na podlagi svojega osebnega prepričanja, čeprav državni tožilec – po tem, ko je na obravnavi predložil dokaze, ki po mnenju zadnjenavedenega sodišča omogočajo obsodbo obdolžene osebe za kazniva dejanja iz tega akta – glede nekaterih dejanj, navedenih v navedenem aktu, predlaga oprostitev te osebe ali njeno obsodbo za manj hudo kaznivo dejanje.

27 Na prvem mestu, spomniti je treba, da je edini predmet urejanja Direktive 2016/343 določitev skupnih minimalnih pravil in da torej z njo ni izvedena izčrpna harmonizacija kazenskega postopka (sodba z dne 8. junija 2023, VB (Obvestitev osebe, obsojene v nenavzočnosti), C-430/22 in C-468/22, EU:C:2023:458, točka 29 in navedena sodna praksa). Glede na omejen obseg harmonizacije, izvedene s to direktivo, vprašanja, ki jih ta ne ureja, spadajo na področje nacionalnega prava (glej v tem smislu sodbo z dne 4. julija 2024, FP in drugi (Sojenje prek videokonference), C-760/22, EU:C:2024:574, točka 28 in navedena sodna praksa).

28 Namen člena 6 navedene direktive je urejanje porazdelitve dokaznega bremena pri sprejemanju sodnih odločb, s katerimi se odloči o krivdi (glej v tem smislu sodbo z dne 28. novembra 2019, Spetsializirana prokuratura, C-653/19 PPU, EU:C:2019:1024, točka 33).

29 Na podlagi člena 6(1), prvi stavek, Direktive 2016/343 dokazno breme za ugotavljanje krivde osumljenih in obdolženih oseb nosi tožilstvo. Sodišče je že razsodilo, da člen 6(1) te direktive, kot je razvidno iz uvodne izjave 22 navedene direktive, nasprotuje temu, bi se to dokazno breme preneslo s tožilstva na obrambo (glej v tem smislu sodbo z dne 8. decembra 2022, HYA in drugi (Neobstoj možnosti zaslišanja obremenilnih prič), C-348/21, EU:C:2022:965, točka 32).

30 Iz tega sledi, da mora na podlagi člena 6(1), prvi stavek, Direktive 2016/343 tožilstvo zbrati dokaze v podporo obtožbi in jih predložiti pristojnemu sodniku.

31 Tako kot sledi iz drugega stavka člena 6(1) Direktive 2016/343, se obveznost, ki izhaja prvega stavka tega odstavka, ne glede na kakršno koli obveznost razširja na sodnika ali pristojno sodišče, da si prizadeva najti tako obremenilne kot razbremenilne dokaze.

32 Poleg tega, kot je razvidno iz uvodne izjave 22 Direktive 2016/343, ugotovitev, da bi bila domneva nedolžnosti kršena, če bi se dokazno breme preneslo s tožilstva na obrambo, ne posega v morebitne pristojnosti sodišča za ugotavljanje dejstev po uradni dolžnosti, v neodvisnost sodstva pri ugotavljanju krivde osumljene ali obdolžene osebe ter v uporabo dejanskih ali pravnih domnev glede kazenske odgovornosti osumljene ali obdolžene osebe.

33 Iz tega sledi, da obveznost, ki jo ima tožilstvo v skladu s členom 6(1) Direktive 2016/343, da predloži dokaz krivde obdolžene osebe, ne more preprečiti, da lahko nacionalna zakonodaja določi, da mora sodnik ali pristojno sodišče neodvisno presoditi krivdo obdolžene osebe po tem, ko je po potrebi našlo tako obremenilne kot razbremenilne dokaze.

34 To velja še toliko bolj, kadar – kot v obravnavanem primeru – sodnik ali pristojno sodišče presoja krivdo obdolžene osebe, ne glede na presojo, ki jo v zvezi s tem poda državni tožilec, na podlagi zgolj dokazov, ki jih predložita zadnjenavedeni in obramba.

35 Iz zgoraj navedenega sledi, da člen 6(1) Direktive 2016/343 ne nasprotuje taki nacionalni zakonodaji, celo če državni tožilec po tem, ko je predložil take dokaze na obravnavi, v zvezi z nekaterimi dejanji iz obtožnega akta predlaga oprostitev obdolžene osebe ali obsodbo te osebe za manj hudo kaznivo dejanje.

36 Na drugem mestu, spomniti je treba, da morajo v skladu s členom 51(1) Listine države članice, kadar izvajajo pravo Unije, spoštovati pravice, zagotovljene s to listino.

37 V zvezi s tem je Sodišče razsodilo, da domneva nedolžnosti, na katero se sklicujeta uvodna izjava 22 in člen 6 Direktive 2016/343, zahteva, da je sodnik popolnoma nepristranski in brez predsodkov, kadar preučuje kazensko odgovornost obtoženca. Neodvisnost in nepristranskost sodnikov sta torej bistvena pogoja za zagotovitev domneve nedolžnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 16. novembra 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim in drugi, od C-748/19 do C-754/19, EU:C:2021:931, točka 88).

38 Pravica vsakogar, da o njegovi zadevi odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom predhodno ustanovljeno sodišče, spada med zahteve, ki so neločljivo povezane s temeljno pravico do poštenega sojenja, zagotovljeno s členom 47, drugi odstavek, Listine (glej v tem smislu sodbo z dne 29. julija 2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2019:658, točka 80).

39 Ugotoviti je torej treba, ali zahtevi po neodvisnosti in nepristranskosti, določeni v členu 47, drugi odstavek, Listine, nasprotujeta nacionalni zakonodaji, ki kazenskemu sodišču ob koncu kazenskega postopka dovoljuje, da obdolženo osebo obsodi za kaznivo dejanje iz obtožnega akta, celo če državni tožilec po tem, ko je predložil zbrane dokaze, predlaga oprostitev te osebe ali njeno obsodbo za manj hudo kaznivo dejanje.

40 V skladu z ustaljeno sodno prakso ta zahteva po neodvisnosti zajema dva vidika. Prvi, zunanji vidik zahteva, da zadevni organ svoje funkcije izvaja povsem samostojno, ne da bi bil s komer koli kakor koli hierarhično povezan ali mu bil podrejen in ne da bi prejemal kakršne koli ukaze ali navodila, ter da je s tem zaščiten pred zunanjimi posegi ali pritiski, ki lahko ogrozijo neodvisnost presoje njegovih članov in vplivajo na njihove odločitve (sodba z dne 19. decembra 2024, Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, točka 30 in navedena sodna praksa).

41 Drugi, notranji vidik je povezan s pojmom „nepristranskost“ in se nanaša na enako distanco do strank spora in njihovih posamičnih interesov glede predmeta spora. Ta vidik zahteva spoštovanje objektivnosti in neobstoj kakršnega koli interesa za izid spora, razen stroge uporabe pravnega pravila (sodba z dne 19. decembra 2024, Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, točka 31 in navedena sodna praksa).

42 Jamstva neodvisnosti in nepristranskosti, ki se zahtevajo na podlagi prava Unije, narekujejo obstoj pravil, na podlagi katerih je mogoče odpraviti vsak legitimen dvom pravnih subjektov med drugim o nevtralnosti zadevnega organa glede nasprotujočih si interesov (sodba z dne 19. decembra 2024, Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, točka 32 in navedena sodna praksa).

43 Vendar ni mogoče šteti, da je nacionalna zakonodaja, ki kazensko sodišče zavezuje, da se mora izreči o obtožnem aktu na podlagi svojega osebnega prepričanja, ne da bi bilo vezano na presoje v zvezi s krivdo obdolžene osebe, ki jih je državni tožilec podal na obravnavi, v nasprotju s tema zahtevama. Taka zakonodaja, katere namen je zagotoviti, da se kazenski zakon v celoti uporabi in da so storilci kaznivih dejanj kaznovani, namreč ne ogroža enake distance tega sodišča do strank v postopku in njihovih posamičnih interesov glede predmeta tega postopka, ali ustvarja legitimen dvom pravnih subjektov v zvezi s tem.

44 Ugotoviti je treba, da je namen člena 52(3) Listine v delu, v katerem ta določa pravice, ki ustrezajo pravicam, ki jih zagotavlja EKČP, zagotoviti potrebno usklajenost med pravicami iz Listine in ustreznimi pravicami, zagotovljenimi z EKČP, ne da bi to posegalo v avtonomijo prava Unije. V skladu s Pojasnili k Listini o temeljnih pravicah (UL 2007, C 303, str. 17) člen 47, drugi odstavek, Listine ustreza členu 6(1) EKČP. Sodišče mora zato paziti, da se z razlago, ki jo poda v tej zadevi, zagotovi raven varstva, s katero ni kršena raven varstva, ki je zagotovljena s členom 6(1) EKČP, kot ga razlaga Evropsko sodišče za človekove pravice (sodba z dne 19. decembra 2024, Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, točka 28 in navedena sodna praksa).

45 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se sklicuje na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice, na podlagi katere zahteva po nepristranskosti, ki izvira iz člena 6(1) EKČP, nasprotuje temu, da kazensko sodišče nosi breme podpore obtožbi s tem, da – po potrebi po tem, ko je na lastno pobudo zbralo nove dokaze – izreče obsodilno sodbo, čeprav državni tožilec na obravnavi ni bil navzoč (sodbi ESČP z dne 20. septembra 2016, Karelin proti Rusiji, CE:ECHR:2016:0920JUD000092608, točki 73 in 76, in z dne 6. marca 2018, Mikhaylova proti Ukrajini, CE:ECHR:2018:0306JUD001064408, točka 64).

46 Vendar ta sodna praksa v tej zadevi ni upoštevna. Vprašanje za predhodno odločanje se namreč ne nanaša na zbiranje novih dokazov na obravnavi na pobudo sodišča, ki razsoja ob nenavzočnosti državnega tožilca, ali na vodenje obravnave tudi ob nenavzočnosti zadnjenavedenega, kar so okoliščine, na katere se nanaša navedena sodna praksa, ampak na obveznost tega sodišča, da se izreče o obtožnem aktu na podlagi svojega osebnega prepričanja v položaju, v katerem je državni tožilec sodeloval na obravnavi, kar je položaj, katerega edinstvena posebnost je ta, da – čeprav so bili zbrani vsi dokazi – je državni tožilec v zvezi z nekaterimi dejanji iz tega obtožnega akta predlagal oprostitev obdolžene osebe ali njeno obsodbo za manj hudo kaznivo dejanje.

47 Glede na vse zgornje preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 6(1) Direktive 2016/343 in člen 47, drugi odstavek, Listine razlagati tako, da ne nasprotujeta nacionalni zakonodaji, v skladu s katero se mora kazensko sodišče izreči o obtožnem aktu na podlagi svojega osebnega prepričanja, čeprav državni tožilec – po tem, ko je na obravnavi predložil dokaze, ki po

mnenju tega sodišča omogočajo obsodbo obdolžene osebe za kazniva dejanja iz tega akta – glede nekaterih dejanj, navedenih v navedenem aktu, predlaga oprostitev te osebe ali njeno obsodbo za manj hudo kaznivo dejanje.

Stroški

48 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člen 6(1) Direktive (EU) 2016/343 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o krepitvi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitvi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku in člen 47, drugi odstavek, Listine Evropske unije o temeljnih pravicah

je treba razlagati tako, da

ne nasprotujeta nacionalni zakonodaji, v skladu s katero se mora kazensko sodišče izreči o obtožnem aktu na podlagi svojega osebnega prepričanja, čeprav državni tožilec – po tem, ko je na obravnavi predložil dokaze, ki po mnenju tega sodišča omogočajo obsodbo obdolžene osebe za kazniva dejanja iz tega akta – glede nekaterih dejanj, navedenih v navedenem aktu, predlaga oprostitev te osebe ali njeno obsodbo za manj hudo kaznivo dejanje.

Podpisi